

HANDHAVINGSCOLLEGE

ARREST

van 15 februari 2024 met nummer

in de zaak met rolnummer

Verzoekende partij

vertegenwoordigd door advocaat met
woonplaatskeuze te

Verwerende partij

het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door de Vlaamse
Regering, ten verzoeken van de Vlaamse minister van Justitie en
Handhaving, Omgeving, Energie en Toerisme

vertegenwoordigd door advocaat met
woonplaatskeuze te

I. Voorwerp van het beroep

Verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 26 mei 2023 de vernietiging van de beslissing van de gewestelijke entiteit van 26 april 2023 met nummer waarmee haar een alternatieve bestuurlijke geldboete wordt opgelegd van 1.175 euro wegens schending van de artikelen 90bis, 93 en 96 van het Bosdecreet van 13 juni 1990 (hierna: Bosdecreet). Er wordt haar met name verweten dat ze zonder de daarvoor vereiste machtiging of vergunning beboste percelen heeft kaalgekapt over een totale oppervlakte van ongeveer 3.840 m², waarvan 2006 m² in woonparkgebied en de rest in bosgebied.

II. Rechtspleging

Verwerende partij legt het administratief dossier neer en dient een antwoordnota in. Verzoekende partij dient een wederantwoordnota in.

Partijen worden opgeroepen voor de openbare zitting van 14 december 2023. Ze stemmen in met het schriftelijk behandelen en in beraad nemen van de vordering (artikel 41, §3 van het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges - hierna: Procedurebesluit).

III. Feiten

1.

Op 30 augustus 2017 stelt een natuurinspecteur O.G.P./ gewestelijke toezichthouder voor het Agentschap voor Natuur en Bos te (hierna: verbalisant) een kaalkap vast van 3840 m² in woonparkgebied en de rest in bosgebied:

“Betrokken percelen:

Op woensdag 30 augustus 2017 stellen wij vast dat de twee voornoemde kadastrale percelen kaalgekap zijn. De wortelstronken zijn verwijderd en de bosbodem is gefreesd

...

Er bestaat geen vergunning voor deze werken”

Verzoekende partij wordt op 20 oktober 2017 door de verbalisant verhoord, nadat ze hiervoor initieel op 6 september 2017 was uitgenodigd, maar het verhoor in gezamenlijk overleg werd verdaagd. Ze verklaart het volgende:

“Ik heb kennis genomen van de reden van deze verklaring.

De bewuste percelen zijn eigendom van maar ik ben bereid om als vruchtgebruikster van de percelen te vertegenwoordigen en deze verklaring af te leggen. Het zuidelijke perceel, gelegen tegen de straat, ligt in woonparkgebied. Wij zouden daar op termijn willen op bouwen of verkopen. Daarom zijn we twee maal naar het gemeentehuis gegaan om de vergunning te regelen. Wij geven U een kopie van onze formulieren die we destijds ingevuld hebben ter verkrijging van deze vergunning. Op de gemeente heeft men ons geantwoord dat een vergunning in dezer niet nodig is, enerzijds omdat het bouwgrond is, anderzijds omdat de bomen minder dan een meter omtrek hadden op manshoogte. Daarom dachten wij dat de zaak in orde was en dat de werken konden aangevat worden. Wij hebben moeten vaststellen dat de exploitant blijkbaar de wegenis voor de exploitatie langs achter gelegd heeft en daardoor heeft hij ook het perceel gekapt, gelegen in bosgebied. Wij wensen de zaak te regulariseren door het achterste perceel te herbebossen gedurende het komende plantseizoen. Voor het voorste perceel zullen wij een compensatievoorstel indienen, gedurende de komende zes maanden. Tot slot wensen wij er

op te wijzen dat wij in 2010 een lange strook over de hele breedte van gratis
afgestaan hebben aan de gemeente, ten behoeve van de aanleg van dat intussen
gerealiseerd is.”

Op 18 april 2018 stelt de verbalisant vast dat de percelen te koop worden aangeboden en dat het ontboste deel in bosgebied ondertussen is herbebost. Op 10 juni 2018 stelt de verbalisant vast dat de kwaliteit van de herbebossing in orde is en op 11 juni 2018 verneemt hij van de gemeente dat er nog geen boscompensatievoorstel is ingediend, maar wel al een dossier is opgestart, maar niet afgerond.

Deze vaststellingen worden opgenomen in het aanvankelijk proces-verbaal nr. dat op 19 juni 2018 wordt afgesloten (hierna: PV) en op 3 juli 2018 wordt verstuurd aan de procureur des Konings en aan verzoekende partij met een aangetekende brief met ontvangstbewijs.

2.

Op 19 juni 2018 wordt er aan verzoekende partij een bestuurlijke maatregel opgelegd met referentie waarbij ze tegen 1 april 2019 ook moet overgaan tot herbebossing van het zuidelijk deel van de kaalkap in woonparkgebied, tenzij ze tegen deze datum een compensatiedossier kan afronden.

3.

Op 30 juli 2018 ontvangt de gewestelijke entiteit de melding van de procureur des Konings van 19 juli 2018 dat het milieumisdrijf niet strafrechtelijk zal worden behandeld.

4.

Op 14 augustus 2018 brengt de gewestelijke entiteit verzoekende partij op de hoogte van haar voornemen om eventueel een alternatieve bestuurlijke geldboete en een voordeelontneming op te leggen. Ze nodigt verzoekende partij daarbij uit om haar schriftelijk verweer mee te delen, eventueel vergezeld van een vraag tot hoorzitting, terwijl deze ook de mogelijkheid krijgt om inzage te vragen in het administratief dossier. Verzoekende partij bezorgt op 13 september 2018 een schriftelijk verweer aan de gewestelijke entiteit, zonder vraag om te worden gehoord.

Op 18 december 2018 brengt de gewestelijke entiteit verzoekende partij op de hoogte van het feit dat uit nader onderzoek van haar dossier blijkt dat ze in aanmerking komt voor een bestuurlijke transactie mits betaling van 1.200 euro (artikel 6.4.36, §3 van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid - hierna: DABM). Ze stelt

daarbij dat de boeteprocEDURE bij gebreke van tijdige en volledige betaling van de voorgestelde geldsom wordt voortgezet en nodigt haar in dit geval opnieuw uit om een schriftelijk verweer mee te delen, eventueel vergezeld van een vraag tot hoorzitting, en biedt haar nogmaals de mogelijkheid om inzage te vragen in het administratief dossier. Verzoekende partij gaat niet over tot betaling, bezorgt geen aanvullend schriftelijk verweer en verzoekt niet om te worden gehoord.

5.

De gewestelijke entiteit legt op 26 april 2023 een bestuurlijke geldboete op, waarvan verzoekende partij met een aangetekende brief van 28 april 2023 in kennis wordt gesteld. Dat is de bestreden beslissing.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep - schending van artikel 15, 4° Procedurebesluit

Standpunt van de partijen

1.

Verwerende partij stelt dat het verzoekschrift onontvankelijk is omdat verzoekende partij daarin nalaat om de feiten uiteen te zetten, terwijl dit een niet-regulariseerbare substantiële vormvereiste is.

2.

Verzoekende partij stelt in haar wederantwoordnota dat de feiten en de middelen in het verzoekschrift samen zijn opgenomen, terwijl er geen verplichting bestaat om de feiten en de middelen afzonderlijk uiteen te zetten. Ze meent dat de feitelijke situatie op basis hiervan afdoende duidelijk is.

Beoordeling door het College

1.

Verzoekende partij dient in het verzoekschrift verplicht de feiten uiteen te zetten en minstens één ontvankelijk middel aan te voeren, bij gebreke waarvan de vordering onontvankelijk is, terwijl de niet-naleving van deze vereiste naderhand niet kan worden geregulariseerd (artikel 17 DBRC-decreet in samenlezing met artikel 15, 4° Procedurebesluit). Een middel bestaat uit een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel en van de wijze waarop deze rechtsregel of dit rechtsbeginsel volgens verzoekende partij wordt geschonden. De vereiste dat het verzoekschrift een uiteenzetting

dient te bevatten van de feiten en de middelen impliceert niet dat verzoekende partij expliciet de rechtsregels of rechtsbeginselen moet vermelden die volgens haar door de bestreden beslissing worden geschonden. Het is enkel noodzakelijk dat de uiteenzetting in het verzoekschrift het voor de Raad in het kader van zijn legaliteitstoetsing, en voor verwerende partij in het kader van haar verdediging, mogelijk maakt duidelijk te begrijpen wat de bestreden beslissing wordt verweten. De Raad vernietigt de bestreden beslissing wanneer deze onregelmatig is omwille van de schending van een rechtsregel of algemeen rechtsbeginsel (artikel 35 DBRC-decreet).

2.

Verwerende partij stelt tevergeefs dat het verzoek tot vernietiging onontvankelijk is omdat het verzoekschrift geen uiteenzetting bevat van de feiten, zodat haar exceptie wordt verworpen. Hoewel daarover geen afzonderlijke titel is opgenomen, blijkt uit het verzoekschrift redelijkerwijze voldoende duidelijk welke feiten er van belang zijn voor de beoordeling van het dossier. Bovendien ligt de bestreden beslissing, waarnaar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst, als stuk voor. Verwerende partij toont ook niet aan dat de feiten onvoldoende duidelijk zijn om een correcte beoordeling te kunnen maken en dat ze hierdoor wordt geschaad in haar rechten van verdediging, terwijl het tegendeel blijkt uit haar antwoordnota.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

1.

Verzoekende partij stelt (bij haar kritiek op de duurtijd van de bestuurlijke boeteprocedure) dat ze niet ter kwader trouw heeft gehandeld, maar dat de feiten voortvloeien uit een miscommunicatie met de gemeente, zoals blijkt uit het PV. Ze benadrukt dat ze daarna alles in het werk heeft gesteld om de wederrechtelijke situatie per kerende te remediëren. Ze betwist hiermee feitelijk dat het milieumisdrijf haar kan worden toegerekend en voert in die optiek de schending aan van artikel 16.4.25 DABM en van het algemeen rechtsbeginsel van het vermoeden van onschuld.

2.

Verwerende partij stelt dat verzoekende partij niet aantoont dat de beoordeling door de gewestelijke entiteit van de toerekenbaarheid van de feiten onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Ze meent dat verzoekende partij geen enkel bewijs voorlegt waaruit de beweerde miscommunicatie met de gemeente blijkt en verwijst naar de overwegingen hierover in de bestreden beslissing. Ze merkt op dat het milieumisdrijf waarvoor de boete wordt opgelegd niet noodzakelijk kwade trouw of opzet vereist. Ze wijst ook op de vaststelling dat het beëindigen van het milieumisdrijf en het herstellen van de gevolgen hiervan, op eigen initiatief dan wel door het uitvoeren van een bestuurlijke maatregel, het strafbaar karakter van de feiten niet wegneemt en geen afbreuk doet aan de mogelijkheid om hiervoor een boete op te leggen omdat dit een punitieve sanctie betreft met leedtoevoeging als primair doel.

3.

Verzoekende partij stelt in haar wederantwoordnota wat betreft de miscommunicatie met de gemeente nog dat ze 'had geïnformeerd bij de gemeente over de al dan niet vergunningsplicht voor het rooien van bomen van minder dan 1 meter omtrek op manshoogte' en dat ze 'de instructies van de gemeente opvolgde'. Ze wijst op de vaststelling dat 'het de ingeschakelde exploitant is die een weg had vrijgemaakt om het rooiperceel te bereiken, waardoor er meer werd gekapt'. Ze herhaalt dat ze de feiten vervolgens met spoed heeft geregulariseerd door heraanplant en door het compenseren conform het besluit bestuurlijke maatregelen.

Beoordeling door het College

1.

De gewestelijke entiteit kan een alternatieve bestuurlijke geldboete opleggen voor gedragingen die strijdig zijn met de milieuvoorschriften in artikel 16.1.1, lid 1 DABM en die naargelang de keuze van de procureur des Konings ook strafrechtelijk kunnen worden bestraft overeenkomstig de artikelen 16.6.1, 16.6.2, 16.6.3, 16.6.3bis, 16.6.3ter, 16.6.3quater, 16.6.3quinquies, 16.6.3sexies en 16.6.3septies DABM (artikel 16.4.27, lid 2 DABM en 16.1.2, 2° DABM). De geschonden artikelen van het Bosdecreet zijn dergelijke milieuvoorschriften (artikel 16.1.1, lid 1, 14° DABM). Elke opzettelijke of door gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid gepleegde schending van de gehandhaafde regelgeving is in beginsel strafbaar (artikel 16.6.1, §1 DABM en artikel 16.6.3quinquies DABM), zodat opzet niet noodzakelijk is vereist. De geldboete kan enkel worden opgelegd aan de 'overtreder', hetzij degene die een milieumisdrijf pleegt of die opdracht geeft om handelingen te stellen die een milieumisdrijf uitmaken (artikel 16.4.25, lid 1 DABM). De kwalificatie van de feiten als een milieumisdrijf en de toerekenbaarheid hiervan aan verzoekende partij als overtreder vormt dus

de grondslag voor de bevoegdheid van de gewestelijke entiteit om haar een geldboete op te leggen.

Een bestuurlijke geldboete is een punitieve sanctie, waarbij de bewijslast van het milieumisdrijf en de overtreder berust bij de gewestelijke entiteit. Het bewijs van de feiten en het daderschap kan met het oog op bestuurlijke beboeting, naar analogie met de bewijsvoering in strafzaken, in beginsel met alle middelen van recht worden geleverd. De principieel vrije bewijsvoering betekent dat dit bewijs onder meer kan worden geleverd door een geheel van samenhangende feitelijke vaststellingen, die éénsluidend eenzelfde persoon als pleger van een milieumisdrijf aanduiden. De beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en het vermoeden van onschuld zoals onder meer bepaald in artikel 6, lid 2 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, omringen de bewijslevering met waarborgen op procedureel en inhoudelijk vlak.

2.

De gewestelijke entiteit overweegt in de bestreden beslissing onder de titel 'de toerekenbaarheid aan de overtreder' het volgende:

"Ontbossing is verboden, tenzij mits het bekomen van een vergunning in toepassing van de wetgeving op de ruimtelijke ordening, die enkel kan worden verleend in bepaalde gevallen. Voor andere ontbossingen kan op individueel en op gemotiveerd verzoek de ontheffing toegestaan worden van het verbod tot het verlenen van een vergunning voor ontbossing voor geheel of gedeeltelijk ontboste terreinen (artikel 90bis §1 van het Bosdecreet).

De uitvoering van een kaalslag of een kapping is alleen toegelaten wanneer deze werd opgenomen in het goedgekeurd beheersplan of werd toegestaan door een verleende machtiging (artikels 81 en 93 van het Bosdecreet).

Ingrijpende wijzigingen en beschadigingen van de bodem, de strooisel-, kruid- of boomlaag zijn verboden, behoudens machtiging van het ANB of in de gevallen en onder de voorwaarden voorzien in een goedgekeurd beheersplan (artikel 96 van het Bosdecreet).

Het proces-verbaal en de vaststellingen hebben betrekking op de percelen kadastraal gekend als
volgens het geldende gewestplan
gelegen in woonpark- en bosgebied. Vermoedelijke overtreder was vruchtgebruiker van de percelen.

De verbalisant stelde ter plaatse vast dat de beboste percelen waren kaalgekap over een totale oppervlakte van ongeveer 3840 m². De wortelstronken waren verwijderd en de bosbodem was gefreesd. Er was voor deze werken geen machtiging of vergunning verleend.

Bovenvermelde feiten zijn een schending van artikels 90bis, 93 en 96 van het Bosdecreet. Ze vallen onder de definitie van een milieumisdrijf (artikel 16.1.2, 2° DABM) en zijn strafbaar gesteld in hoofdstuk VI van titel XVI DABM, zodat hiervoor een bestuurlijke geldboete kan worden opgelegd (artikel 16.4.27 DABM).

In het schriftelijk verweer werpt vermoedelijke overtreder op dat er geen sprake is van kwade trouw. Er was met de gemeente een miscommunicatie geweest over de al dan niet vergunningsplicht voor het rooien van de bomen van minder dan 1 m omtrek op manshoogte. De instructies van de gemeente werden volgens vermoedelijke overtreder gevolgd, maar de ingeschakelde exploitant had wel een "weg" vrijgemaakt om het rooi perceel te bereiken, waardoor er meer werd gekapt.

De aangevoerde goede trouw neemt het bestaan van het milieumisdrijf niet weg en volstaat niet om de schuld van vermoedelijke overtreder uit te sluiten. Het is voor de toerekenbaarheid van het milieumisdrijf niet vereist dat de feiten met opzet werden gepleegd (artikel 16.6.1, § 1, lid 1 DABM). Ook elke door gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid gepleegde schending is strafbaar en komt in aanmerking voor bestuurlijke beboeting.

Zoals ieder redelijk en voorzichtig persoon geplaatst in dezelfde omstandigheden was vermoedelijke overtreder als vruchtgebruiker van de bospercelen medeverantwoordelijk om er op toe te zien dat de geldende regelgeving werd nageleefd alvorens de strafbare handelingen te (laten) stellen. Hoewel vermoedelijke overtreder verwijst naar een miscommunicatie met de gemeente, wordt er geen stavingstuk aangebracht om de exacte inhoud ervan te kunnen verifiëren en desgevallend te besluiten dat er sprake zou zijn van onoverwinnelijke rechtsdwaling. Hoe dan ook kan een vermeende instructie van de gemeente onmogelijk in de plaats komen van de nodige machtigingen en vergunningen die voorafgaandelijk aan de uitgevoerde werken moesten worden verleend.

Het milieumisdrijf staat bijgevolg vast in hoofde van de overtreder."

3.

Verzoekende partij toont in het licht van de stukken van het administratief dossier en de procedurestukken niet aan dat het oordeel van de gewestelijke entiteit, dat het vastgestelde milieumisdrijf (waarover op zich geen betwisting bestaat) haar als vruchtgebruiker van de ontboste percelen kan worden toegerekend, foutief dan wel kennelijk onredelijk is en dat er ter zake (minstens) gerede twijfel bestaat.

Ze stelt tevergeefs dat het milieumisdrijf haar niet kan worden verweten omdat er een miscommunicatie was met de gemeente over de vergunningsplicht voor de ontbossing en omdat de aannemer meer heeft ontbost dan gevraagd, zodat ze te goeder trouw handelde. Ze laat na om de pertinente overwegingen hierover van de gewestelijke entiteit in de bestreden beslissing, waarbij wordt gewezen op de vaststelling dat de aangevoerde goede trouw het bestaan van het milieumisdrijf niet wegneemt en geen schulduitsluitingsgrond vormt, concreet bij haar argumentatie te betrekken. Zoals gesteld, is elke opzettelijke of door gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid gepleegde schending van de gehandhaafde regelgeving in beginsel strafbaar (de artikelen 16.6.1, §1 en 16.6.3quinquies DABM). Verzoekende partij legt ook voor het College geen stukken voor waaruit blijkt dat ze door de informatie van de gemeente is misleid en/of dat de door haar aangestelde aannemer buiten haar instructies als opdrachtgever en buiten haar medeweten meer heeft ontbost dan gevraagd. Ze maakt niet aannemelijk dat elke normaal redelijk en vooruitziend burger, geplaatst in dezelfde omstandigheden, ook niet op de hoogte zou zijn geweest van het principiële verbod op ontbossing zonder vergunning of machtiging en weerlegt dus niet dat ze onvoldoende voorzorg of voorzichtigheid aan de dag heeft gelegd.

Ze wijst ook tevergeefs op de vaststelling dat ze per kerende remediëringsmaatregelen nam om de gevolgen van het milieumisdrijf te herstellen door het ontboste deel in bosgebied spontaan te herbebossen en het ontboste deel in woonparkgebied te compenseren. De vaststelling dat verzoekende partij op korte termijn heeft voldaan aan de door de verbalisant gevraagde herstelmaatregelen doet geen afbreuk aan het bestaan en de ernst van het milieumisdrijf en verhindert niet dat er haar hiervoor naderhand nog een bestuurlijke geldboete wordt opgelegd. Er is haar in functie van het herstel van het ontboste deel in woonparkgebied bovendien een bestuurlijke maatregel opgelegd, zodat haar inspanningen ter zake niet vrijblijvend waren. Bestuurlijke maatregelen zijn gericht op het spoedig beëindigen van een vastgesteld milieumisdrijf of om de gevolgen hiervan geheel of gedeeltelijk ongedaan te maken of herhaling te voorkomen (artikelen 16.4.5 en 16.4.7. DABM), terwijl een alternatieve bestuurlijke geldboete een sanctie is waarbij de gewestelijke entiteit een overtreder verplicht om een geldsom te betalen wegens het plegen van een milieumisdrijf (de artikelen 16.4.25 en 16.4.27. DABM). Beide handhavingsvormen hebben een andere finaliteit en sluiten elkaar niet uit (zoals blijkt uit artikel 16.4.2., lid 1 DABM). Het plegen van een milieumisdrijf kan dus worden gesanctioneerd, ook als de overtreder ondertussen al dan niet vrijwillig uitvoering gaf aan bestuurlijke maatregelen die naar aanleiding daarvan zijn opgelegd, dan wel zelf initiatief nam om de gevolgen van het milieumisdrijf te herstellen of om gelijkaardige misdrijven in de toekomst te vermijden. Het uitvoeren van (bestuurlijke) herstelmaatregelen ontnemt de feiten hun strafbaar karakter niet en doet in beginsel geen afbreuk aan de mogelijkheid om (alsnog)

een bestuurlijke geldboete op te leggen voor de vastgestelde milieumisdrijven. Het kan wel een omstandigheid zijn die door de gewestelijke entiteit bij de begroting van de boete in aanmerking wordt genomen. De gewestelijke entiteit heeft hiermee ook effectief rekening gehouden bij de begroting van de boete en heeft het boetebedrag, in het licht van de verzachtende omstandigheid van 'de bereidheid van de overtreder om voor de vastgestelde schendingen maatregelen te nemen', verlaagd.

Het middel wordt verworpen.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

1.

Verzoekende partij wijst (bij haar kritiek op de duurtijd van de bestuurlijke boeteprocedure) op de omstandigheid dat ze onmiddellijk na de opmaak van het PV het nodige deed om de wederrechtelijke situatie per kerende te remediëren. Ze stelt dat er hierdoor zelfs netto meer bos is bijgekomen, dat bovendien een hogere biologische waarde heeft door de aangeplante soorten en de extra ondergroei, zodat de overweging van de gewestelijke entiteit bij de ernst van de feiten, dat er 'mogelijks verlies van belangrijke natuurwaarde' is, niet correct is. Ze stelt dat de overweging in de bestreden beslissing dat er rekening kan worden gehouden met haar bereidheid als overtreder om maatregelen te nemen is achterhaald omdat ondertussen duidelijk is dat ze meer dan voldoende maatregelen nam. Ze wijst ook en vooral op de omstandigheid dat de gewestelijke entiteit haar beslissingstermijn kennelijk heeft overschreden en de bestreden beslissing niet is genomen binnen een redelijke termijn. Ze stelt met name dat er sinds de opmaak van het PV ruim vier jaar is verstreken, terwijl ze vanaf dat ogenblik alle medewerking heeft verleend aan de verbalisant door in te gaan op het verzoek tot verhoor en door de wederrechtelijke toestand op korte termijn te remediëren via herbebossing en compensatie. Ze merkt daarbij op dat het perceel na de uitvoering van de herstelmaatregelen al sinds januari 2021 is verkocht. Ze meent dat er door het lange tijdsverloop van de bestuurlijke boeteprocedure niet langer nuttig kan worden verwezen naar leedtoevoeging als primair doel van de boete. Ze betwist hiermee feitelijk de hoogte van de opgelegde boete, waarbij ze met name vraagt om geen boete op te leggen dan wel om de boete te herleiden, en voert in de optiek de schending aan van de artikelen 16.4.4 en 16.4.29 DABM, van artikel 16.4.37 DABM, en van het zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

2.

Verwerende partij wijst op de vaststelling dat de overschrijding door de gewestelijke entiteit van haar beslissingstermijn in artikel 16.4.37 DABM en van de redelijke beslissingstermijn niet impliceert dat de bestreden beslissing moet worden vernietigd. Ze stelt dat de gewestelijke entiteit bij de begroting van de boete zowel rekening houdt met de verzachtende omstandigheid dat verzoekende partij de vereiste herstelmaatregelen nam door herbebossing en compensatie als met de omstandigheid dat ze haar beslissingstermijn heeft overschreden, waarbij de boete telkens wordt herleid. Ze stelt dat verzoekende partij hiermee bij haar kritiek op de boete geen rekening houdt en niet aan de hand van concrete en pertinente argumenten aantoont dat de beoordeling van deze omstandigheden door de gewestelijke entiteit onzorgvuldig dan wel foutief of kennelijk onredelijk is. In zoverre verzoekende partij wijst op de vaststelling dat de percelen ondertussen al lang zijn verkocht merkt ze op dat dit geen relevant element is voor de begroting van de boete. In zoverre verzoekende partij wijst op de vaststelling dat ze ondertussen al lang de nodige herstelmaatregelen nam, herhaalt ze dat dit geen afbreuk doet aan de mogelijkheid om alsnog een boete op te leggen en dat de gewestelijke entiteit dit gegeven in de bestreden beslissing als verzachtende omstandigheid in rekening heeft gebracht, terwijl verzoekende partij niet aantoont dat de beoordeling hierover kennelijk onredelijk is. Ze merkt daarbij op dat de gewestelijke entiteit, met de verwijzing naar de bereidheid van de overtreder om voor de vastgestelde schendingen maatregelen te nemen, bedoelt dat er rekening wordt gehouden met de door verzoekende partij reeds uitgevoerde maatregelen, en niet met haar bereidheid om nog bijkomend maatregelen uit te voeren. In zoverre verzoekende partij in dit kader opmerkt dat er door de herstelmaatregelen netto meer en biologisch waardevoller bos is bijgekomen, en betwist dat er door de wederrechtelijke kaalkap mogelijks verlies van belangrijke natuurwaarde is, stelt ze dat verzoekende partij niet aantoont dat de beoordeling door de gewestelijke entiteit van de ernst van de feiten onzorgvuldig, foutief of kennelijk onredelijk is. Ze merkt daarbij op de uitgevoerde herbebossing niet impliceert dat de wederrechtelijke kaalkap niet heeft geleid tot verlies van belangrijke natuurwaarden voor zowel fauna als flora omdat het sowieso een bepaalde tijd duurt vooraleer een nieuwe bosaanplant zijn ecologische functie op dezelfde wijze kan vervullen als het gekapte bos. In zoverre verzoekende partij wijst op de overschrijding door de gewestelijke entiteit van haar beslissingstermijn van 180 dagen stelt ze dat verzoekende partij niet aan de hand van concrete en pertinente argumenten aantoont dat de beoordeling hierover in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en dat de gewestelijke entiteit hierbij niet kan verwijzen naar leedtoevoeging als primair doel van een punitieve sanctie.

3.

Verzoekende partij volhardt in haar wederantwoordnota in hoofddorde in de uiteenzetting in haar verzoekschrift. Wat betreft de overschrijding door de gewestelijke entiteit van haar

redelijke beslissingstermijn voegt ze nog toe dat de decretale beslissingstermijn verstreek op 10 februari 2019 en op het ogenblik van de bestreden beslissing op 26 april 2023 zonder enige verantwoording duidelijk was overschreden, te meer gelet op de vervaltermijn van vijf jaar als absolute grens van de redelijke termijn. Ze stelt dat ze hierdoor concreet is benadeeld doordat ze bijna vijf jaar in het ongewisse bleef over de uitkomst van de boeteprocedure en hierdoor morele schade leed. In die optiek meent ze dat de boete onvoldoende is herleid en de verlaging van de boete niet in verhouding is met het lange tijdsverloop van de bestuurlijke boeteprocedure, te meer gelet op de genomen remediëringsmaatregelen en de hoge kost van de herbebossing, zodat de beoordeling hiervan door de gewestelijke entiteit kennelijk onredelijk is.

Beoordeling door het College

1.

De gewestelijke entiteit moet bij het opleggen van een bestuurlijke geldboete zorgen dat er geen kennelijke wanverhouding bestaat tussen de opgelegde boete en de feiten die daaraan ten grondslag liggen (artikel 16.4.4 DABM), zodat de boete evenredig moet zijn tot de feiten. Dit wordt nader gepreciseerd door de vereiste dat de hoogte van de bestuurlijke geldboete wordt afgestemd op de ernst van het milieumisdrijf, terwijl er ook rekening wordt gehouden met de frequentie en de omstandigheden waarin de overtreder dit heeft gepleegd of beëindigd (artikel 16.4.29 DABM). De gewestelijke entiteit beschikt hierbij in het licht van het maximumbedrag van een alternatieve bestuurlijke geldboete (artikel 16.4.27, lid 2 DABM) over een ruime discretionaire bevoegdheid, waarbij ze onder bepaalde voorwaarden in beginsel ook de mogelijkheid heeft om de boete geheel of gedeeltelijk op te leggen met uitstel van tenuitvoerlegging (artikel 16.4.29, §2 DABM). Het College zal bij het toezicht hierop aan de hand van de argumentatie die regelmatig en in het bijzonder door verzoekende partij wordt voorgelegd nagaan of de gewestelijke entiteit is uitgegaan van de juiste feitelijke en juridische gegevens, deze correct heeft beoordeeld en op grond daarvan de waarderingscriteria om het boetebedrag te bepalen niet foutief of kennelijk onredelijk heeft toegepast. Dit zal met name moeten blijken uit de juridische en feitelijke motieven die aan de boetebeslissing ten grondslag liggen en die daarin worden vermeld en afdoende moeten zijn, vermits de beslissing als individuele bestuurshandeling ressorteert onder de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. De beslissing moet dus een concrete, precieze en pertinente of draagkrachtige motivering bevatten waaruit de keuze van de gewestelijke entiteit voor een boete en voor een welbepaald boetebedrag blijkt, zodat de overtreder hiertegen met kennis van zaken kan opkomen.

2.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gewestelijke entiteit bij het bepalen van het boetebedrag rekening houdt met de ernst van het milieumisdrijf, de frequentie en de omstandigheden waarin het is gepleegd of beëindigd. Ze overweegt daarover onder de titel 'de hoogte van de geldboete' met name het volgende:

"4.2.1. De ernst van de feiten

Het Bosdecreet heeft het behoud, de bescherming, het beheer en het herstel van de bossen en het regelen van hun natuurlijk milieu tot doel. De overheid beoogt een duurzaam bosbeleid, wat een gedeelde verantwoordelijkheid met zich meebrengt voor zowel de overheid als de boscijbezitters.

Bossen hebben een duidelijke ecologische functie, door onder meer de groei van inheemse boom- of struikvegetaties te bevorderen, wat ten goede komt aan het behoud, de ontwikkeling of het herstel van de biologische diversiteit van populaties van zeldzame soorten en bijdraagt tot de instandhouding, ontwikkeling of herstel van habitats en natuurlijke ecosystemen. De soortenrijkdom in goed ontwikkelde bossen kan tot in de duizenden oplopen. De bodem, strooisel-, kruid- en boomlaag in een bos zijn erg belangrijk, onder meer voor de vochtbalans of als schuilplaats en voedselbron voor fauna en flora. Het bosbeleid moet de weerbaarheid van bossen vergroten en verder inzetten op biodiversiteit. Niet alleen bossoorten maar ook niet-bossoorten zoeken steeds meer hun toevlucht in bossen als gevolg van een steeds intensiever gebruikt buitengebied.

Om de achteruitgang van de oppervlakte bos in Vlaanderen te stoppen werd een algemeen ontbossingsverbod uitgevaardigd. In een specifiek aantal gevallen kan er echter een vergunning worden verleend tot ontbossing. Hierdoor kan door de houder van de vergunning voor ontbossing een compensatie worden gegeven met oog op het behoud van een gelijkwaardig bosareaal. Ook bij de behandeling van een aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging voor het kappen van bomen of het wijzigen of beschadigen van de bodem, strooisel-, kruid- en boomlaag worden de effecten op de natuurwaarden afgewogen. Bij het toestaan van een machtiging kunnen zo voorwaarden worden opgelegd die gericht zijn op het beperken van natuurschade.

De overtreder is verantwoordelijk voor illegale kaalkap over een totale oppervlakte van ongeveer 3840 m², waarbij ook stronken werden verwijderd en de bosbodem werd gefreesd. Het bos had een zekere natuurwaarde door de ligging ervan in bosgebied (gedeeltelijk) en door de indicatieve aanduiding ervan op de biologische waarderingskaart als biologisch waardevol bos van grove den met ondergroei van bramen, varens, blauwe bosbes, brem, struikheide.

Door de handelingen van de overtreder wordt de doelstelling van de regelgeving miskend, met mogelijks verlies van belangrijke natuurwaarde voor zowel fauna als flora tot gevolg. De feiten zijn

daarom voldoende ernstig om gesanctioneerd te worden met een bestuurlijke geldboete van 3.915 euro.

4.2.2. De frequentie

Het betreft een eenmalige schending. Er zijn minstens geen indicaties die erop wijzen dat de overtreder reeds eerder vergelijkbare feiten pleegde. Het criterium frequentie geeft daarom geen aanleiding tot een hogere geldboete.

4.2.3. De omstandigheden

Bij het bepalen van de hoogte van de geldboete wordt rekening gehouden met de bereidheid van de overtreder om voor de vastgestelde schendingen maatregelen te nemen. Tijdens het verhoor en in het schriftelijk verweer benadrukte de overtreder dat een heraanplant werd uitgevoerd op het deel in bosgebied en dat een boscompensatie werd ingediend en afgerond voor het deel in woonparkgebied.

Uit onderzoek van het dossier blijkt inderdaad dat de feiten met bekwame spoed werden geregulariseerd door de heraanplant en compensatie van bos, zoals bevolen via het besluit houdende bestuurlijke maatregelen met nummer Dit gegeven wordt meegenomen als verzachtende omstandigheid bij het bepalen van de hoogte van de geldboete, wat leidt tot een verlaging van de geldboete tot 2.350 euro.

De gewestelijke entiteit ging per schrijven van 14 augustus 2018 over tot kennisgeving van het voornemen om een alternatieve bestuurlijke geldboete op te leggen, al dan niet vergezeld van een voordeelontneming. De boetebeslissing moet binnen een termijn van honderdtachtig dagen na deze kennisgeving genomen worden (artikel 16.4.37 DABM). Deze termijn was evenwel geschorst zolang de toegestane betalingstermijn van de initieel voorgestelde geldsom liep (artikel 16.4.36, §3 DABM) en hervatte pas na afloop daarvan.

De termijn van honderdtachtig dagen is een termijn van orde, waarvan de overschrijding niet gesanctioneerd wordt. Deze beslissingstermijn is inmiddels verstreken, maar de gewestelijke entiteit is van oordeel dat het lange termijnverloop op zich geen reden mag zijn om de overtreder aan sanctionering te laten ontsnappen en dat met het alsnog opleggen van een bestuurlijke geldboete het primaire doel, namelijk leedtoevoeging door middel van een punitieve sanctie, bereikt kan worden. Zij acht het, wegens de voorliggende overschrijding van de beslissingstermijn en rekening houdende met de concrete elementen in het dossier, evenwel passend en redelijk om het boetebedrag te verlagen tot 1.175 euro.

Ten slotte werden er verder geen bijzondere omstandigheden in rekening genomen bij het bepalen van de hoogte van de boete.

...

3.

Verzoekende partij toont niet aan de hand van concrete en pertinente argumenten aan dat deze motieven de bestreden boetebeslissing redelijkerwijze niet kunnen dragen en dat de beoordeling door de gewestelijke entiteit van de waarderingscriteria om het boetebedrag te bepalen foutief of kennelijk onredelijk is en er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de feiten en de opgelegde geldboete. Ze maakt ondanks haar stelplicht ten onrechte abstractie van de gemotiveerde en pertinente overwegingen hierover van de gewestelijke entiteit in de bestreden beslissing, zodat haar kritiek eerder opportunistiek vormt, waarbij ze haar visie over de begroting van de boete stelt tegenover deze van de gewestelijke entiteit, die ter zake in het licht van het mogelijke boetebedrag over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt.

4.

Wat betreft het waarderingscriterium van de ernst van het milieumisdrijf, als eerste waarderingscriterium om het boetebedrag te bepalen, toont verzoekende partij niet aan dat de gewestelijke entiteit de haar toegekende appreciatiebevoegdheid niet naar behoren heeft uitgeoefend. Ze verwijt de gewestelijke entiteit tevergeefs dat deze in haar beoordeling wijst op het feit dat de illegale kaalkap van verzoekende partij afbreuk doet de doelstelling van het Bosdecreet en mogelijks verlies van belangrijke natuurwaarde voor zowel fauna als flora tot gevolg heeft. De vaststelling dat ze de door de verbalisant gevraagde herstelmaatregelen en met name de herbebossing en compensatie correct en met bekwame spoed uitvoerde doet op zich geen afbreuk aan het feit dat ze opdracht gaf voor een illegale kaalkap van ongeveer 3.840 m² bos, waarbij ook stronken werden verwijderd en de bosbodem werd gefreesd, zodat de natuurwaarde van het volgens de biologische waarderingskaart biologisch waardevol bos volledig teniet werd gedaan. Zelfs in de hypothese dat het bos aldaar door de heraanplant volledig is hersteld, waarbij er door de aangeplante soorten en de extra ondergroei hierdoor zelfs netto meer bos is bijgekomen met een hogere biologische waarde, blijft de vaststelling dat het bos op een bepaald ogenblik volledig is verwijderd en er na de heraanplant alleszins tijd nodig was opdat er zich een nieuw bos kon vormen. De bewering van verzoekende partij over de hogere biologische waarde van het herbeboste deel, dat blijkbaar al lange tijd geleden is verkocht, wordt overigens niet gestaafd.

5.

Wat betreft het waarderingscriterium van de omstandigheden waarin het milieumisdrijf is gepleegd of beëindigd toont verzoekende partij niet aan dat de beoordeling door de gewestelijke entiteit van de impact van haar houding op het boetebedrag foutief of kennelijk onredelijk is in het licht van de concrete situatie, waarbij ze na de opmaak van het PV met

bekwame spoed de nodige remediëringsmaatregelen nam en met name overging tot herbebossing en compensatie. Ze betwist op zich niet dat de gewestelijke entiteit hiermee effectief rekening houdt en dit element in aanmerking neemt als verzachtende omstandigheid bij het bepalen van de hoogte van de geldboete, die daardoor aanzienlijk wordt verlaagd van 3.915 euro tot 2.350 euro, ofwel met 1.565 euro. Zoals gesteld bij de beoordeling van het eerste middel, kaderen de uitgevoerde herstelmaatregelen (en de kost hiervan) in het ongedaan maken van de gevolgen van het milieumisdrijf en doen ze geen afbreuk aan het bestaan hiervan, terwijl er in dit kader aan verzoekende partij ook een bestuurlijke maatregel is opgelegd, zodat haar niet-betwiste inspanningen niet geheel vrijblijvend waren. Ze toont met de verwijzing naar de kostprijs van de herbebossing van 1.580 euro niet aan dat de herleiding door de gewestelijke entiteit van het boetebedrag omwille van de genomen herstelmaatregelen kennelijk onredelijk is. Er bestaat in hoofdzaak van de gewestelijke entiteit geen verplichting om de gemaakte herstelkosten integraal bij de begroting van de boete in rekening te brengen. Ze uit ook tevergeefs kritiek op de overweging in de bestreden beslissing dat er 'bij het bepalen van de hoogte van de geldboete rekening wordt gehouden met de bereidheid van de overtreder om voor de vastgestelde schendingen maatregelen te nemen' omdat daarmee klaarblijkelijk wordt bedoeld dat de door verzoekende partij met bekwame spoed genomen remediëringsmaatregelen in aanmerking worden genomen als verzachtende omstandigheid.

6.

Verzoekende partij toont tenslotte niet aan dat de beoordeling door de gewestelijke entiteit van de gevolgen van de overschrijding van de haar opgelegde decretale ordeterminen kennelijk onredelijk is in het licht van de ernst van het milieumisdrijf en de omstandigheden van het dossier, en dat er redenen zijn om de boete bijkomend te verminderen omwille van het tijdsverloop van de boeteprocedure. Ze wijst *in se* enkel op het feit dat de gewestelijke entiteit meer dan vier jaar nodig had om een boetebeslissing te nemen in een eenvoudige zaak, waarin ze haar medewerking verleende, en maakt ondanks haar stelplicht ten onrechte abstractie van de gemotiveerde en pertinente overwegingen hierover van de gewestelijke entiteit in de bestreden beslissing, waaruit blijkt dat deze hiermee effectief rekening houdt bij de begroting van de boete.

Als de gewestelijke entiteit een milieumisdrijf wil bestraffen met een alternatieve bestuurlijke geldboete dient ze bepaalde termijnen in acht te nemen. Ze beschikt hiervoor enerzijds over een termijn van 5 jaar na de datum van afsluiting van het proces-verbaal dat voor het milieumisdrijf is opgesteld, waarna de mogelijkheid tot het opleggen van een geldboete vervalst (artikel 16.4.30 DABM). Dit is een vervaltermijn, zodat de gewestelijke entiteit na het verstrijken hiervan niet langer bevoegd is om een geldboete op te leggen. Ze dient anderzijds haar

voornemen om een bestuurlijke geldboete op te leggen binnen een termijn van 30 dagen na ontvangst van de beslissing van de procureur des Konings over het niet strafrechtelijk behandelen van het milieumisdrijf aan de vermoedelijke overtreder over te maken (artikel 16.4.36, §1 DABM). Vanaf deze kennisgeving beschikt ze dan over een termijn van 180 dagen om te beslissen over het opleggen van een alternatieve bestuurlijke geldboete, die wordt geschorst door het voorstel tot betaling van een geldsom (16.4.36, §3, lid 4 DABM), waarna ze haar beslissing binnen een termijn van 10 dagen aan de overtreder moet betekenen (artikel 16.4.37, lid 1 DABM). Dit zijn ordeterminen waarvan de schending op zich niet wordt gesanctioneerd, zodat de gewestelijke entiteit na het verstrijken hiervan nog altijd bevoegd is om een geldboete op te leggen en de bestreden beslissing om die reden niet noodzakelijk moet worden vernietigd.

De gewestelijke entiteit heeft op basis van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en in het bijzonder de redelijke termijneis als onderdeel van het zorgvuldigheidsbeginsel wel de plicht om binnen een redelijke termijn een beslissing te nemen. Onder het begrip ‘kennelijk onredelijke termijn’ verstaat het College een termijn die zodanig laatijdig is dat het niet meer redelijk kan worden geacht om de overtreder alsnog de normale voor het milieumisdrijf decretaal toepasselijke bestuurlijke punitieve sanctie op te leggen. De redelijke termijnvereiste manifesteert zich ten aanzien van de gewestelijke entiteit als de verplichting om te handelen als een goede huisvader en moet in het licht van de vijfjarige verjaringstermijn, als absolute grens waarbinnen een geldboete kan worden opgelegd, worden geëvalueerd naargelang de concrete omstandigheden. Hierbij kunnen tal van factoren een rol spelen, zoals de complexiteit van het dossier, het gedrag van de bestuurlijke overheden en de houding van de overtreder. De gebeurlijke vaststelling dat de redelijke termijn is overschreden leidt op zich niet noodzakelijk automatisch tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De gevolgen hiervan moeten opnieuw worden beoordeeld naargelang de concrete omstandigheden en dit zowel uit het oogpunt van de bewijslevering als van de opportuniteit tot het opleggen van een sanctie en de omvang ervan. Het komt in eerste instantie aan de gewestelijke entiteit toe om binnen haar discretionaire bevoegdheid te oordelen over de (boeteverlagende) gevolgen van de overschrijding van de redelijke termijn. Het College oefent hierop een wettigheidstoezicht uit en gaat met name na of de boetebeslissing op dat punt niet kennelijk onredelijk is.

Uit het administratief dossier blijkt dat het PV is afgesloten op 19 juni 2018 en op 3 juli 2018 is overgemaakt aan de procureur des Konings, waarna de gewestelijke entiteit op 30 juli 2018 kennis krijgt van zijn beslissing dat het milieumisdrijf niet strafrechtelijk zal worden behandeld. De gewestelijke entiteit brengt verzoekende partij vervolgens op 14 augustus 2018 op de hoogte van het voornemen om haar eventueel een bestuurlijke geldboete op te leggen, waarna

verzoekende partij op 13 september 2018 haar schriftelijk verweer bezorgt. Nadat de gewestelijke entiteit het dossier op basis hiervan nader heeft onderzocht, meldt ze verzoekende partij op 18 december 2018 dat ze alsnog in aanmerking komt voor een bestuurlijke transactie mits betaling van de voorgestelde geldsom binnen een termijn van drie maanden (artikel 75/2, lid 3 van het besluit van de Vlaamse regering van 12 december 2008 tot uitvoering van titel XVI van het DABM), waardoor de procedure tot oplegging van een boete op dat ogenblik wordt geschorst. Verzoekende partij gaat niet over tot betaling, zodat de bestuurlijke boeteprocedure wordt hervat. De gewestelijke entiteit beslist uiteindelijk op 26 april 2023 om een geldboete op te leggen, waarvan ze verzoekende partij op 28 april 2023 in kennis stelt. De gewestelijke entiteit heeft de termijn van 180 dagen waarbinnen ze in beginsel moet beslissen over het opleggen van een geldboete en die een aanvang neemt vanaf de kennisgeving aan de vermoedelijke overtreder van haar voornemen hiertoe, maar in het kader van het voorstel tot betaling van een geldsom tijdelijk wordt geschorst, dus met ongeveer 47 maanden overschreden.

Verzoekende partij betwist niet dat de vervaltijd waarbinnen de gewestelijke entiteit een geldboete kan opleggen voor het milieumisdrijf op het ogenblik van de bestreden beslissing nog niet was verstreken. Ze verwijt de gewestelijke entiteit enkel dat deze haar beslissingstermijn van 180 dagen niet respecteerde, terwijl er geen concrete elementen voorliggen die dit tijdsverloop kunnen verantwoorden en terwijl ze kort na de opmaak van het PV de nodige remediëringmaatregelen nam, waarna de percelen werden verkocht. Ze meent dat de redelijke termijn waarbinnen de boeteprocedure diende te worden afgehandeld dermate is overschreden dat dit gegeven ertoe moet leiden dat er geen boete meer wordt opgelegd dan wel dat de opgelegde boete minstens moet worden verlaagd. De gewestelijke entiteit oordeelt in de bestreden beslissing dat haar ordetermijn om een boetebeslissing te nemen weliswaar is verstreken, maar dat het primaire doel van een boete, met name leedtoevoeging door middel van een punitieve sanctie, ondanks het lange tijdsverloop nog altijd kan worden bereikt. Wel acht de gewestelijke entiteit het in het licht van de concrete overschrijding van haar beslissingstermijn en gelet op de concrete elementen van het dossier passend en redelijk om het boetebedrag (bijkomend) met de helft te verlagen van 2.350 euro tot 1.175 euro. Hieruit blijkt dat de gewestelijke entiteit erkent dat de redelijke termijn waarbinnen de boeteprocedure in het licht van de concrete omstandigheden moest worden afgehandeld dermate is overschreden dat dit gegeven moet leiden tot een boetevermindering om het mogelijk nadeel dat verzoekende partij heeft geleden door het onredelijk lang uitblijven van een boetebeslissing te herstellen.

De gewestelijke entiteit geeft daarbij concreet aan van welk basisbedrag ze vertrekt en hoeveel dit wordt verlaagd, zodat het College in het kader van de legaliteitstoets waarmee het is belast, kan beoordelen of de toegepaste vermindering van de boete niet kennelijk onredelijk is in het licht van de termijnoverschrijding en de gegevens van het dossier.

Verzoekende partij voert geen betwisting over het feit dat de overschrijding van de redelijke termijn in voorliggend dossier geen gevolgen had uit het oogpunt van de bewijslevering en haar recht van verdediging niet heeft aangetast. Ze maakt ook niet aannemelijk dat ze hierdoor zichtbaar schade of nadelen heeft ondervonden en reikt alleszins geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat het mogelijks door haar geleden nadeel door het overschrijden van de ordetermijnen niet adequaat is hersteld door de herleiding van het initiële boetebedrag. Ze poneert overigens pas voor het eerst in haar wederantwoordnota dat ze is benadeeld door het lange tijdsverloop van de boeteprocedure omdat ze bijna vijf jaar in onzekerheid leefde, terwijl ze dit in het licht van de beweerde morele schade ook in haar verzoekschrift kon vermelden. Ze gaat voorbij aan het feit dat de gewestelijke entiteit eerst heeft afgewacht of ze zou overgaan tot uitvoering van de opgelegde bestuurlijke maatregel, zodat er daarmee als verzachtende omstandigheid bij de begroting van de boete rekening kon worden gehouden en overigens ook is gehouden. Ze toont niet aan dat een bestraffing in het licht van de aard en de ernst van de feiten redelijkerwijze niet langer passend en noodzakelijk is. Ze toont ook niet aan dat de door de gewestelijke entiteit toegepaste herleiding van de boete niet evenredig is met de termijnoverschrijding en de concrete gegevens van het dossier. Ze betreft de beoordeling hierover van de gewestelijke entiteit niet in haar argumentatie en maakt niet aannemelijk dat deze beoordeling foutief of kennelijk onredelijk is in het licht van de concrete termijnoverschrijding, en dat de herleiding van de boete niet volstaat om het mogelijk nadeel dat ze heeft geleden door het onredelijk lang uitblijven van een boetebeslissing te herstellen.

Het middel wordt verworpen.

VI. Beslissing

1. Het beroep wordt verworpen.
2. De kosten van het beroep, begroot op 100 euro rolrecht, zijn ten laste van verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken op 15 februari 2024 door de voorzitter van het Handhavingscollege.

De griffier,

De voorzitter van de eerste kamer,